

**UCHWAŁA NR LVI/572/2014  
RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA**

z dnia 23 stycznia 2014 r.

**w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ul. Taśmowa 7 w Warszawie na uchwałę nr XXVI/234/08 Rady Miejskiej w Wałbrzychu z dnia 27 czerwca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego – 1-go Maja w Wałbrzychu.**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /j.t.Dz. U. z 2013r. poz. 594 z późn. zm./ w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t.Dz.U. z 2012 r. poz.270 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

**§ 1.** Przekazuje się Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu skargę P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ul. Taśmowa 7 w Warszawie, reprezentowanej przez radcę prawnego Jagodę Gilewicz-Rachowską na uchwałę nr XXVI/234/08 Rady Miejskiej w Wałbrzychu z dnia 27 czerwca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego – 1-go Maja w Wałbrzychu wraz z odpowiedzią na skargę.

**§ 2.** Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

**§ 3.** Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

Przewodnicząca Rady Miejskiej  
Wałbrzycha

**Maria Anna Romańska**

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr LVI/572/2014

Rady Miejskiej Wałbrzycha

z dnia 23 stycznia 2014 r.

**Odpowiedź Rady Miejskiej Wałbrzycha  
na skargę P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr  
XXVI/234/08 z dnia 27 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania  
przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego -1 Maja w Wałbrzychu  
Uzasadnienie**

**Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu**

ul. Św. Mikołaja 78/79

50-126 Wrocław

**Skarżący:** P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa,

zast. przez r.pr. Jagodę Gilewicz – Rachowską

(adres do doręczeń: DGR Kancelaria Radców Prawnych Dobrowolski, Gilewicz – Rachowska sp. partnerska,  
ul. Mielżyńskiego 18/8, 61-725 Poznań)

**Organ:** Rada Miejska Wałbrzycha,

PL. Magistracki 1, 58-300 Wałbrzych

**Odpowiedź Rady Miejskiej Wałbrzycha  
na skargę P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr  
XXVI/234/08 z dnia 27 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania  
przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego -1 Maja w Wałbrzychu**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.), Rada Miejska Wałbrzycha udziela odpowiedzi na skargę P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr XXVI/234/08 z dnia 27 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego -1 Maja w Wałbrzychu (Dz. Urz. Woj. Dolno. Nr 213, poz. 2379).

Jednocześnie Rada Miejska Wałbrzycha wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

**Uzasadnienie**

Pismem z dnia 2 stycznia 2014 r., które wpłynęło do Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu dnia 8 stycznia 2014 r., P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr XXVI/234/08 z dnia 27 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego -1 Maja w Wałbrzychu.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności § 4 ust. 9 oraz § 7 ust. 18 uchwały Nr XXVI/234/08, zarzucając podjęcie tych regulacji z naruszeniem art. 4, art. 15 ust. 2, art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.) w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675 ze zm.), a także z art. 2, 8, 20, 22, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.).

W ocenie organu skarga ta nie zasługuje na uwzględnienie.

W § 4 ust. 9 uchwały Rada postanowiła, że „dopuszcza się lokalizację nowych nadawczych urządzeń i obiektów radiowych i radiotelekomunikacyjnych, w tym dla telefonii komórkowej, na terenach kategorii

oznaczonych symbolami "UC" i "UP", w zasięgu lokalizacji dominant oraz na znajdujących się na innych terenach budynkach o wysokości przekraczającej 25 m, z zastrzeżeniem, że szkodliwe oddziaływanie wymienionych obiektów i urządzeń nie może sięgać istniejących i nowych budynków z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi, w tym poza obszarem niniejszego planu miejscowego."

Z kolei § 7 ust. 18 uchwały stanowi, że „wysokość masztów, anten i innych urządzeń ustawianych na budynkach nie może przekraczać 15 m, a 12 m wolno stojących masztów, np. flagowych."

Skarżący zarzucił, że zamieszczając w przedmiotowym planie zagospodarowania przestrzennego zapis § 4 ust. 9 oraz § 7 ust. 18, Rada naruszyła zasady sporządzania planu. Skarżący odnosi się przy tym do regulacji art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Skarżący wskazuje również na naruszenie art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, zgodnie z którym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej "planem miejscowym", nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

Regulacja ta, jak stanowi art. 75 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, znajduje zastosowanie także do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

Oznacza to, że uchwalając plan zagospodarowania przestrzennego po wejściu w życie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, Rada zobowiązana jest uwzględniać treść art. 46 ust. 1 tej ustawy. Z kolei przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, na podstawie art. 48 w zw. z art. 75 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, przysługuje skarga na plan zagospodarowania przestrzennego, uchwalony zarówno po jak i przed wejściem w życie tej ustawy, który, w ocenie tego przedsiębiorstwa, narusza jej art. 46 ust. 1.

Skarżący podnosi, że Rada wprowadziła dla terenów objętych planem niedopuszczalne ograniczenia w zakresie lokalizowania stacji bazowych telefonii komórkowej, ponieważ kwestionowane zapisy planu miejscowego uniemożliwiają de facto lokalizowanie na tym terenie jakichkolwiek inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej przez operatorów sieci bezprzewodowych.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

W ocenie organu, wbrew twierdzeniom strony skarżącej, przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego nie ustanawia zakazów lokalizacji inwestycji celu publicznego ani też nie uniemożliwia lokalizowania tych inwestycji.

Uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, Rada określiła natomiast **zasady** rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej.

Takie zasady, odnośnie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, zostały zawarte w przedmiotowym planie, właśnie w § 4 ust. 9 oraz § 7 ust. 18.

Należy zauważyć, że wprawdzie § 4 ust. 9 wprowadza zasadę określającą tereny objęte ustaleniami planu, na których dopuszcza się lokalizację nowych urządzeń nadawczych, niemniej jednak treść § 7 ust. 18 wyraźnie wskazuje, że lokalizowanie masztów, jakimi niewątpliwie są urządzenia nadawcze, dopuszczalne jest na całym obszarze planu.

Co więcej, wbrew twierdzeniom skarżącego, Rada nie wprowadziła w kwestionowanym planie miejscowym zakazu budowy wolnostojących masztów telefonii komórkowej. Przedmiotowy plan nie zawiera zapisu wprowadzającego taki zakaz. Plan ten odnosi się do wysokości masztów, anten i innych urządzeń ustawianych na budynkach, nie wprowadza natomiast zakazu lokalizacji innych masztów. Wręcz przeciwnie, w § 7 ust. 18 wskazano wprost, że dopuszczalna jest budowa masztów wolnostojących, bez ograniczenia odnośnie rodzajów tych masztów, z zastrzeżeniem, że maszty te muszą spełniać wymogi określone w tej regulacji.

Należy zauważyć, że na terenach objętych kwestionowanymi regulacjami, tj. na terenach „UC” i „UP” albo już istnieją dominanty, na których zrealizowano albo można zrealizować wnioskowane inwestycje albo ustalono miejsca pod ich realizację (co jako zapis planu zostało zrealizowane m.in. na obiekcie wybudowanego hotelu).

Podkreślenia wymaga, że również na innych terenach objętych planem miejscowym dopuszczona jest realizacja takich inwestycji wszędzie tam, gdzie istnieje lub dopuszczalna jest zabudowa o wysokości przekraczającej 25 m. Same zapisy planu zostały skonstruowane w taki sposób, aby po ich realizacji nikt nie mógł kwestionować prawidłowości ulokowania infrastruktury telekomunikacyjnej, nawet w przypadku funkcjonowania zabudowy mieszkaniowej.

Sytuacja taka nie tylko nie ogranicza, ale wręcz zabezpiecza interesy podmiotów telekomunikacyjnych w trakcie rozwijania na tym obszarze nowej zabudowy.

Przedmiotowy plan, wbrew twierdzeniom skargi, nie zawiera zapisów, którymi wprowadza wymogi, aby dla realizacji stacji bazowej w postaci antenowej konstrukcji wsporczej wraz z antenami i osprzętem, niezbędne było, aby tworzyła ona harmonijną całość z istniejącym zespołem zabudowy, albowiem, aby mogła ona spełniać swoje funkcje, takie jak komunikowanie się z innymi stacjami bazowymi tworzącymi sieć telekomunikacyjną, czy też aby spełniała inne wymogi wskazane w treści skargi.

Nie można przy tym również uznać za uzasadnione twierdzenie skargi, że o uniemożliwieniu przez skarżony plan miejscowy realizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej świadczy chociażby fakt, że w przypadku, braku planu miejscowego, gdy inwestycja taka realizowana jest w oparciu o decyzję ustalającą lokalizację inwestycji celu publicznego, nie jest wymagane, aby spełniała ona warunek kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Brak jest bowiem podstaw prawnych do utożsamiania wymogów dotyczących lokalizacji inwestycji celu publicznego formułowanych zgodnie z dyspozycją ustawodawcy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z wymogami wynikającymi dla decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W ocenie organu również pozostałe zarzuty skargi nie znajdują uzasadnienia.

Wbrew twierdzeniom skargi, w przedmiotowej sprawie nie można mówić o naruszeniu wynikającej z art. 22 Konstytucji RP zasady swobody działalności gospodarczej oraz art. 6 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, polegającej na nieuzasadnionym ograniczeniu lokalizacji nowych stacji bazowych telefonii komórkowej, co też, jak podnosi skarżący, skutkuje naruszeniem zasady bezstronnej konkurencyjności przedsiębiorców i preferowaniem tych przedsiębiorców, którzy już mają na danym terenie umiejscowione stacje bazowe.

Przedmiotowy plan miejscowy określa zasady na jakich na obszarze objętym jego ustaleniami, mogą być lokalizowane inwestycje celu publicznego z zakresu łączności publicznej i skarżący chcąc realizować taką inwestycję musi spełnić wymogi określone w planie miejscowym.

Bezasadny pozostaje również zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, polegający na przekroczeniu władztwa planistycznego.

W przedmiotowej sprawie nie można mówić o radykalnym ograniczeniu lokalizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w sytuacji, gdy plan miejscowy określa zasady lokalizacji takich inwestycji na obszarze objętym jego ustaleniami.

Nie można również zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 2 Konstytucji RP, co miałyby nastąpić przez nieprecyzyjność i niejasność zakwestionowanych zapisów planu.

Zaskarżone regulacje planu są sformułowane w sposób prawidłowy i umożliwiają ich zastosowanie oraz wykonanie na etapie realizacji postanowień planu.

Mając na uwadze powyższe, skarga nie znajduje uzasadnionych podstaw, co powoduje zasadność wniosku o jej oddalenie.

## Uzasadnienie

### **Uzasadnienie**

W związku ze skargą złożoną przez P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ul. Taśmowa 7 w Warszawie na uchwałę nr XXVI/234/08 Rady Miejskiej w Wałbrzychu z dnia 27 czerwca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Generała Władysława Sikorskiego – 1-go Maja w Wałbrzychu, zasadnym jest podjęcie uchwały w przedmiocie odpowiedzi na skargę.

Przewodnicząca Rady Miejskiej  
Wałbrzycha

**Maria Anna Romańska**